

Vzdát se ega je
to nejobtížnější.
Proto ti dva hoši,
i když se vzdali
všeho co měli,
pokud vůbec něco měli,
stejně se nemohou vzdát ega.
Protože si všichni myslí:
„Och, oni jsou mniši.
Odříkají se.
Jsou to dervišové, jsou svatí.“
Musejí být svatí,
protože jsou schopni
se vzdát všeho,
na čem lidé velice lpí.
I kdyby neměl nic,
stejně by doufal,
že něco mít bude.
Dokonce, že?
A i kdyby neměl
žádnou manželku a děti,
stejně o tom může snít.
Možná jednoho dne
je bude mít.
Vzdát se tedy úplně
všech těchto nadějí
a očekávání,
to už je něco, ne?
Kolik lidí to dovede?
Proto jsou ctění
a obdivování, uctívání
těmi co se starají o rodiny,
kteří si stále myslí,
že lpí na svém majetku,
rodině, zálibách atd., atd.
Proto, kamkoli jdou,
královsky se o ně starají.
Jak se kdy mohou
zbavit svého ega?
Je to pro ně velmi obtížné.
Vyprávím vám to všechno,
abych vám řekla,
že Nebe také není fér.
Pán karmy není fér, vidíte?
Ibrahim, ten Mistr
měl tento druh magické síly.
Není to nic velkého, že?
Dosáhl
možná astrální úrovně
nebo trochu výše,

přesto může mít
takovou magickou sílu.
Ale to už je něco,
samozřejmě.
Potřebuje ji v lese.
Nemusí chodit nakupovat.
Ne? Je v lese.
Neměl v té době auto,
proto je asi dobré,
že ho Nebe obdařilo
magickou silou,
že si mohl zhmotnit
něco k jídlu.
Možná to nedělal každý den.
Možná to udělal jen
když měl hosty, aby se
o ně postaral, dobré hosty.
Takže to není fér, je?
Protože král,
jak může být pokorný
a spokojen teď,
když se odříká?
Přestože chtěl poznat Boha,
být jedním s Bohem, dobrá,
ale pro něho, i když
se vzdal všeho,
čeho je těžké se vzdát,
samozřejmě,
být králem a toho všeho,
ale stejně, bylo to pro něho
snazší, protože již
všechno poznal.
Už vše mněl.
A věděl dokonce,
že se může vrátit,
kdyby chtěl,
proto pro něho bylo snazší
být spokojen s málem.
A byl zvyklý
na respekt a úctu
od celého národa.
On byl tedy
zřejmě nabažen.
Už mu uvnitř nic nechybělo.
Neměl komplex
méněcennosti.
Nepotřeboval
od lidí žádné uctívání.
Kromě toho, opustil město.
Vydal se do lesa,

tam není nikdo, kdo by ho
testoval, nikdo,
kdo by griloval jeho pokoru
nebo jeho ego, nic,
proto je pro něho snazší
se takto odříkat, ne?
Nemyslím si tedy,
že je to na 100 % fér
odsuzovat ty dva mnišky,
že nebyli moc pokorní
a oceňovat krále Ibrahima,
že je příliš skromný.
Ale možná
je to právě nitro, víte?
Taky to není tak jednoduché.
Vzpomínáte si na příběh,
který jsem vám už dávno
vyprávěla o princí.
On si myslel,
že se vzdal všeho.
Chtěl přijít a učit se
se známým Mistrem,
osvíceným Mistrem.
A Mistr si myslel,
že ještě není připraven,
proto mu ještě nic nepředal.
Chtěl, ať pracuje a počká.
Manželce toho Mistra
bylo prince líto
a řekla: „Proč mu něco nedáš,
proč ho nezasvětiš?
Dej mu nějaké instrukce.
Necháš ho pracovat a čekat.
Je to princ, a vzdal se všeho,
aby přijel sem.
Nevzal si s sebou
služebnictvo a nic,
takže je velice zralý,
je dobrý, je pokorný.“
Mistr řekl: „Počkej a uvidíš.
Zítřka na něho vysyp odpadky,
když půjde kolem,
uvidíš, co řekne
a pak mi přijď říct.“
Princ ráno přišel,
procházel kolem jeho domu
a ona na něho z druhého
patra shodila odpadky.
Hodila mu je na hlavu
a on se rozčilil:

„Ty, ať to udělal kdokoli,
musíš vědět, že jsem princ,
takový a takový.
Kdybych byl ještě v paláci,
viděl bys, co by se ti stalo.
Máš štěstí, že se tady
snažím být pokorný“
atd., atd.
Manželka to tedy řekla
manželovi, Mistrovi.
A ten řekl: „Říkal jsem ti to.
Říkal jsem, není připraven.“
Po dlouhé, dlouhé době,
co se princ snažil
zklidnit svoji mysl
a dělat nějakou práci
pro Mistra
a sloužit mu se vši pokorou,
navenek klidný,
zjevně, velmi pokorný.
Dělal vše, co mu Mistr řekl:
„Ano, pane, ano, pane.“
A pak se ho ženě
znovu zželelo.“
Víš, pracuje tady dlouho
a dělá vše, co mu řekneš,
nestěžuje si.
Jí, co jíme my.
Spí jako my, na zemi.
A nosí skromné oblečení,
velice roztrhané šaty,
jako my.
O nic nežádá.
Musí už být zralý.
Musí být připraven.
Je to princ, víš?
Přišel sem...“
Manželce se také líbilo,
že mají významného žáka,
samozřejmě, ne?
Představte si, že by to dávali
ve zprávách, CNN, v 6 hodin.
To by se jí líbilo, líbilo.
Žena dál říkala
manželovi, Mistrovi:
„Och, prosím, dej mu něco.“
Měla strach,
že mu dojde trpělivost.
Možná jí ho bylo líto, možná,
protože manželka

nemusí být nutně
na tak vysoké úrovni jako
manžel, Mistr, ne?
I když žijí společně,
neznamená to,
že je žena na stejné úrovni,
proto soudila jinak než Mistr.
Nevěděla toho moc
o vývoji lidského nitra.
Stále ho přemlouvala,
aby mu dal zasvěcení:
„Co když uteče
a pak ztratíme
velkého žáka, ne?
Velkou rybu, ne?
Mistr jí tedy řekl:
„Ne, ještě není připraven.“
Žena mu nemohla
uvěřit, po tom,
co zjevně projevoval pokoru
a tak pilně pracoval,
na prince.
Jeho ruce už byly mozolovité
a jeho nohy, chodil bos,
už vypadal jako farmář
a nosil roztrhané oblečení
a jedl obyčejné jídlo
a už nevypadal jako princ.
A ještě se tam drží.
Ona měla pocit,
že je dobrý, dobrý
a bylo jí ho moc, moc líto.
Ale manžel,
Mistr, manžel řekl:
„Dobrá, nevádí.
Dobrá, dnes večer naplníš
svůj nočník vším,
čím můžeš...“
Víte co je nočník?
„... a pak ráno,
když bude procházet kolem,
ho na něho vyliješ.“
V dávných dobách
neměli v domě toalety.
V noci používali
na všechno nočník, ne?
Chodit v noci ven,
tam byla tma.
Žili v primitivní oblasti,
mohl tam být tygr

nebo něco
a bylo nebezpečné
jít v noci ven.
Proto to dělali v domě
do nočníku
a ráno ho dali ven,
aby to ti, co uklízeli
odnesli pryč.
To bylo dříve normální.
Proto měli sběrači odpadků
svoji práci.
„Ráno to na něho vyliješ
a pak mi řekneš,
jak reagoval a pak
uvidíme, ano?“
Ráno udělala přesně to,
co jí řekl manžel,
co jí řekl Mistr.
A princ potom poskakoval,
smrděl a proklínal Nebe
i peklo.
Pak ale samozřejmě,
měl pocit,
že by to neměl dělat.
Samozřejmě,
něco málo věděl,
ale stejně nevěděl,
kdo to udělal.
Dobrá, fajn.
Manžel jí tedy řekl:
„Říkal jsem ti to, říkal.
Není připraven.
Není připraven.“
Jeho žena už tedy
nic neříkala.
Až dlouho poté,
možná jednoho dne
předal tomu princovi zasvěcení.
Příběh o tom už nic neříká.
Zřejmě to říká,
my tomu rozumíme, že?
My nepotřebujeme znát
přesný konec.
Podobně Milarepa,
nejen, že velice toužil
po zasvěcení,
ale měl hodně magické síly.
Byl velice mocný.
Pro něho bylo
čekání na zasvěcení

a taková tvrdá práce
a to, že neměl nic,
velice degradující
a nefér chování.
Tak to bylo.
S princem to bylo stejné.
Měl pocit, že se vzdal
celého království,
protože by se
později stal králem.
I kdyby se vrátil
do království,
pro prince jít bos,
jíst obyčejné jídlo
a spát na zemi,
jako chudí lidé
a pracovat pro Mistra tak
dlouho jako chudí lidé,
měl pocit, že s ním
nebylo dobře zacházeno.
Vidíte, toto je
problém s egem.
Když něco děláme,
myslíme si,
že máme nárok na odměnu.
A proto ho nedostal.
Milarepa měl také stejný
pocit, proto ho dlouho,
dlouho, dlouho nedostal.
I kdyby podváděl,
šel a řekl hlavnímu žákovi
někde jinde,
aby mu dal zasvěcení,
nic by nezískal,
žádné zkušenosti, protože
nebyl dostatečně upřímný.
Toto je pravděpodobně
v této knize...
není to odsuzování
těch dvou lidí,
činů těch dvou
skupin lidí,
krále a těch dvou cestovatelů.
Ono to ale bylo více
uvnitř nich, víte?
Protože ti dva,
KR znal jejich nitro,
že byli příliš spokojeni
s velkým činem odříkání,
proto nerostli

ve své duchovní praxi.
Tato magická síla
neznamená nic moc.
Toto je zřejmě jen příběh,
aby ilustroval
dosažení krále
ve srovnání s dosažením
těch dvou dervišů,
těch dvou odříkajících.
Je to jen vnější symbol
vnitřního dosažení.
Není to jako v Súfismu,
kde povzbuzují
nebo velebí magickou sílu.
Je to jen symbolické.
Takže vše co děláme,
musíme dělat
s největší upřímností
a bez ega.
Jinak se zašpiníme
více než si pomůžeme.
Tyto dva činy
vypadají stejně,
ale nejsou stejné.
Král se také zřekl světa,
ti dva se také zřekli světa.
Takže tady nejde
o materiální bohatství.
Mluví se více o nitru,
protože tady se říká
„jste spokojeni
se samotným odříkáním“,
jste na to pyšní, vidíte?
Proto,
když jednou upnete vaše
ego k nějakému bodu
vaší duchovní praxe,
pak se zastavíte přesně tam.
Nikdy se nikam nedostanete.
Problémem ale je,
že nerozeznáme naše ego.
Rozeznáme-li ho,
můžeme ho odstranit.
Je to ale velmi obtížné.
Ani nevíme, že jsme pyšní,
ani nevíme, že máme ego.
Pro ostatní lidi je možná
zřetelné jako nos
na vašem obličejí,
jen vám to není tak jasné.

Doma je to stejné.
Ego je ego.
Je jedno, jsme-li mužem
či ženou, bude to
u vás fungovat stejně.
Teď to víte.
Ego je největší nepřítel
lidstva.
Dělá takové potíže,
způsobuje tolik válek,
způsobuje mnoho nenávisti,
neshod ve světě.
Vše to způsobuje ego,
nic jiného.
Kdybychom byli schopni
své ego ovládat,
mít ho pod kontrolou
pak by byl ve světě mír.
Bylo by jedno, jestli sedíme
a modlíme se za mír.
Nemuseli bychom se modlit.
Jen kontrolujte své ego
a vše bude v míru.
Mír začíná doma,
ale v mnoha domácnostech
nemají mír.
Proto je těžké
zajistit mír ve světě.
Atmosféra musí být
mírová, ano?
A také by měla začít tady.
Není to ale tak snadné, že?
(Ne, není.)
Ne, není, to vidíte.
Protože si každý myslí,
že to ví lépe,
dokonce lépe než Mistr.